

férfi föl nem fogja. — Ez az — suttogta. — Ha majd egyszer szeret valakit, Sándor... Ne csak selyemben... Kínban, kínban! — suttogta lázasan. — A szerelem is kín... A szülés is kín... Egyszer, Sándor, egyszer... magának elmondom, magát úgy szerette, mint a fiát, és valakinek el kell mondani egyszer, nem lehet úgy élni, hogy valakinek el ne mondjam egyszer... Járt nálunk, ismeri azt a nagy francia ágyat... Egy éjszaka fölült, álmában... Olyan éberen alszom, hogy egy bútor patánására fölriadok... Fölült, mint egy gyerek, kinyújtotta a kezét és nyöszörgött. Nem, nem, nem... Aztán visszadólt a párnára és sírt álmában. Nappal uralkodott magán, miattam, hogy én ne aggódjam érte. De az álmainkon nem tudunk uralkodni...

Remegett, görcsösen belekapaszkodott a férfi karjába.

— Tudja, mit csináltam? Attól fogva kint aludtam a kis szobában. Azt mondtam neki, nem akarom zavarni nyugalma, rosszak az éjszakai, forgolódom, mászkálok... Elhitte. Úgy tett, mintha elhinné. Tapintatból... Attól féltem, hogy egyszer fölriad félelmében és meglát maga mellett, megtudja, hogy tudom... Hogy hiába rejtette előlem... Ahe-lyett, hogy egymásba kapaszkodtunk és együtt féltünk volna, mint a gyerekek... Mindent tudtunk egymásról, és úgy tettünk, mintha semmit se tudnánk...

— Jöjjön — mondta a férfi és szelíden átfogta az asszony vállát. — Fél őt, alkonyodik, ötkor zárják a temetőt. Jöjjön — unszolta.

Az asszony lassan kivonta magát a karja alól. Fejét rázta, hullámozottak hajlott alakján a fátylak.

— Nem — suttogta. — Menjen csak, Sándor. Nekem még van egy félórám. — Lehúzta kesztyűjét, úgy nyújtott kezét a fiatalembernek, amikor az kezét csókolt neki, fölsírt. — Köszönöm, hogy úgy szerette a drágámat... — Hirtelen elvonta arca elől a fátylát és mintha csak rálehelne, megcsókolta a fiatalember homlokát. — Menjen — mondta — menjen... Én még maradok... Állok és várom, hátha mégis mond valamit. Egy szót, csak annyit, hogy félek. Csak a nevemet, mintha hívna: Jolán... De most is csak hallgat... hallgat... hallgat...

BIZONYTALANKODÓ

*Fölengedő rétek zöld gyepe,
— ó szél, fűszálak csúcsán ringó,
— fényben tett sétatím ünnepe,
— kavics, patak tükrébe hulló,

— ó föld magába szívott melege
délben, tavalyi lombok illó,
korhadó szaga, — fénylő eke —
— göröngy, kezemben porló,

— s felhő; pára, hegy fölött gomolygó:
— Mint ti — s veletek! — ember élhet-e,
— s mint kavics, patak medrében csilló,
oly természetes, lehet-e?*

Ercsey Előd